

Ramon Besa: «A Guardiola no se'l concep com un rival sinó com un traïdor, i això és pervers»

El periodista d'"El País" es mostra crític amb la gestió que fa el Barça del patrimoni emocional i espera que el club que sigui fidel al seu estil de joc quan hagi d'afrontar el futur sense Messi | Besa adverteix dels perills que comporta per a l'ofici que els diaris no hagin resolt la fusió del paper i el digital | Lamenta que la debilitat del negoci de la premsa hagi fet els periodistes "menys lliures" i "més somnolents", fins al punt de deixar els professionals "en fora de joc"

Ramon Besa, un mestre de cronistes esportius | Adrià Costa

Mestre de cronistes esportius, Ramon Besa (Perafita, 1958) ha guiat la venerada secció d'esports d'*El País* a Catalunya. Diverses generacions de periodistes (i lectors) li presenten els seus respectes per aquesta prosa tan fluïda que desgrana l'univers Barça, textos que converteixen l'acte d'obrir el diari per les pàgines d'esports en un exercici plaent. Compromès amb l'ofici, que li costa de reconèixer -ara que les finestres digitals han transformat l'ecosistema de les redaccions i les rutines de producció-, Besa desgrana l'estat de salut de la professió amb rigor i duresa. Parlem de periodisme i de Barça, de Guardiola i de Messi, i també de l'admirat Iniesta, de qui n'ha escrit el periple vital amb la col·laboració del periodista d'*El Periódico* Marcos López. El resultat n'ha estat el llibre *Andrés Iniesta. La jugada de la meua vida* (Editorial Malpaso).

- M'agradaria començar la conversa amb una frase del discurs que va fer en Carles

Capdevila en l'entrega dels premis nacionals de comunicació. "El periodisme està al mig entre els poders i les persones, i ens hem equivocat perquè ens hem acostat més als poders que a les persones". Una sentència dura sobre la professió. La comparteix?

- Sí, la comparteixo. Hem perdut ingenuïtat o la capacitat de sorprendre'ns, i confonem els desitjos amb la realitat. Després de veure el que ha passat darrerament, amb el resultat de les eleccions als Estats Units o el Brexit a Anglaterra, constatem que el periodisme de tesi o d'opinió preval i té més força que el periodisme de relat o el reporterisme clàssic. Avui és més important tenir una tesi que deixar-te sorprendre. Això que diu en Carles Capdevila ho hauríem d'intentar corregir.

- Capdevila també reclamava "més veritat als mitjans".

- Hem perdut credibilitat, hem perdut ascendent. El gran problema dels mitjans és que, molts, com a marca, han deixat de funcionar. La gent ja no busca la marca d'un diari, moltes vegades busca una firma. I això retrata la destrucció d'uns determinats ecosistemes que permetien que les informacions s'elaboressin a la redacció, sense una visió tan sectària. Avui es funciona molt per encàrrec. Per exemple, ens trobem que determinats patrocinadors financen pàgines d'informació dels diaris, patrocinadors que compren espais. Com que no hi ha publicitat i fan falta diners, les redaccions acaben assumint circumstàncies que cohibeixen al periodista. Som menys lliures, i això vol dir que hem perdut capacitat d'equivocar-nos. La propietat el que procura és que els diaris no molestin, que el dia sigui plàcid. I això ha provocat una certa somnolència del periodisme i poca capacitat de sorpresa. I cada cop costa més vendre diaris.

- El gran problema és que als diaris ja no pesen tan les idees del periodistes com els interessos de la propietat?

- És que s'ha canviat el model de producció. Hi ha un procés que encara no ha quallat, que és la fusió del paper i del digital. La fusió de dues generacions. El relat del paper no ha passat al digital. La gent que porta el paper és d'una generació, d'entre 50 i 60 anys i té una sèrie d'hàbits, i la gent que porta el digital és d'una altra generació, que domina la tecnologia però no la memòria. Sí aquesta fusió no es fa ben feta, els diaris no se solden bé.

- I argumenta que la fusió no està ben feta.

- Crec que no. La fusió del digital i del paper no la veig resolta, perquè crec que és una qüestió de generacions. Una de les coses que hem perdut al periodisme és temps i espai. Sempre havia cregut que el periodisme havia de tenir temps, per pensar, reflexionar i pair, i també espai, per poder-se explicar. Abans, quan a les redaccions hi havia flexibilitat, una notícia que havia d'anar a una columna es podia convertir en una notícia de quatre columnes. Ara, de cop i volta, aquesta flexibilitat ha desaparegut.

- Tot es discutia. Aquest era el valor de la redacció.

- Funcionava com un taller de disciplina obrera, que deia Enric González. Hi havia una persona clau a les redaccions: el redactor en cap. Feia de gran intermediari entre la direcció i la secció. Ara aquest paper ha desaparegut. Els directors s'han blindat en una espècie de nau espacial, amb sis o set encarregats, que són els que tenen fil directe amb els redactors. Aquella gestió que es feia amb la secció, ja no es fa. Veig que la màquina d'encarregar es va engreixant i la màquina de produir es va aprimant. I la màquina d'encarregar no és reconeixible. És gent anònima, que no necessàriament s'han format ni a la redacció ni en la gestió de la informació. Si els periodistes ens ho deixem fer tot, i no podem participar en la gestió de la informació, estem morts. Ara la professió està en fora de joc. Ja no sabem quin és el rol del periodista. La gent vol especialistes, vol firmes, però no vol periodistes. El periodista del carrer no existeix. A les facultats, els estudiants fan comunicació corporativa, ningú vol ser periodista. A la professió s'ha substituït un model de producció que funcionava però que no donava prou pel negoci per un altre del qual no en sabem els resultats.

"Això del quart poder ha fet molt de mal al periodisme,

"l'ha acabat prostituint. La gent ens ha agafat desconfiança perquè hem acabat agafant la terminologia semblant a la dels polítics"

- Raona des de fa temps que, més que una crisi del periodisme, el que vivim és una crisi de la indústria periodística.

- El negoci afegit al producte periodístic se n'ha anat en orris, i els periodistes hem estat còmplices d'això. Quan pretenia ser periodista, l'única cosa que volia era escriure bé, fer les coses entenedores, ser un punt bohemí i transgressor. Mai havia pensat en ser milionari i famós. Ara, el concepte de periodisme ha canviat. Els periodistes són famosos. Això del quart poder ha fet molt mal al periodisme, l'ha acabat prostituint. No fa falta la grandiloqüència de dir que el periodisme ha de salvaguardar la democràcia. La gent ens ha agafat desconfiança perquè hem acabat utilitzant una terminologia semblant a la dels partits polítics, i la política està tan desacreditada com el periodisme. El discurs periodístic s'ha posat tan grandiloqüent que ha afavorit un discurs banal, histriònic i teatral. I molts ja es guanyen la vida sent personatges abans que periodistes.

- Els paràmetres de la professió han canviat.

- Els periodistes esperen ser famosos, ser influents, un poder fàctic. Mai m'havia plantejat ser periodista per això. Tot aquest muntatge ha fet molt de mal. Els periodistes s'han convertit en un *star system* que ens ha fet més mal que bé.

El periodista desgrana l'estat de salut de la professió. Foto: Adrià Costa

- Ha escrit que a vegades pensa en un retir a Perafita i tornar al periodisme de proximitat, potser a *El 9 Nou*, on ja havia treballat. Tan incòmode se sent ara?

- Haig de trobar el meu rol. Em sento un derrotat. M'ho he passat molt bé sent el redactor en cap del diari *El País* durant molt de temps. I he estat conseqüent amb la meua manera de pensar a l'hora d'intentar fer la secció d'esports que volíem al diari. Aquesta secció durant un temps ha tingut un cert sentit. I jo em sentia en pau. Però ara no puc fer moltes de les coses que m'agradaria fer. I no és per culpa d'un director determinat, és per culpa d'una transformació que jo no segueixo. A mi em costen molt d'assimilar els conceptes de periodisme que hi ha ara. Crec que els càrrecs de responsabilitat exigeixen que tinguin una certa complicitat amb el projecte que es vol fer. I jo m'he quedat en fora de joc. Em diuen que no m'enfadi i escrigui. I tinc la gran sort de ser en un diari en el qual em puc permetre el luxe de fer cròniques del Barça i tastar la crònica ciutadana un cop al mes.

- Té el privilegi de tenir una tribuna.

- Just. Però ja no sóc el redactor en cap, ja no organitzo la secció com voldria, ja no faig el que m'agradaria fer. Quan em diuen que avui farem un directe, jo no el faria. No entenc perquè els diaris han de fer un directe. Els directes els feien les ràdios i les televisions. Si es valora més el directe que la crònica, entenc que el redactor en cap ha de ser una persona que es cregui el directe i no la crònica. I tornem a la gran discussió, la integració del digital i del paper. S'ha aprofitat la transformació del paper al digital, aquesta revolució tecnològica, per abaratir els diaris. A banda, el procés de formació s'ha comprimit. La generació com la meua ens posem massa de cul amb les noves tecnologies, de la mateixa manera que les noves generacions prescindeixen, per complicitat amb els que manen, de la sapiència i de l'experiència que hi havia a les redaccions per gestionar la informació. Els diaris on aquesta fusió funciona van molt bé, si és que n'hi ha algun, i als que no, els costa molt més. Estic buscant el meu lloc, i ara no sé què sóc. I això em preocupa perquè intento ser conseqüent amb mi mateix.

- A algú que ha pensat tant sobre la professió com digereix una editorial com la que va dedicar *El País* a Pedro Sánchez?

- Primer, és una imatge de sorpresa. Per bé que moltes vegades determinats poders fàctics tenen una certa influència sobre el diari, penses que no s'arribarà a un extrem com aquell. Hi ha coses que són com un límit. Jo vaig entendre, i ho dic com a treballador, que aquell era un editorial que no responia ni al llibre d'estil del propi diari.

"Una de les grans preocupacions que tinc és que els periodistes ens ho deixem fer tot. S'han acabat les redaccions on sis o set professionals eren capaços d'articular moviments de resistència"

- Hi va haver una queixa de la redacció.

- Sí, que va ser atesa d'una manera ràpida i no es va acabar de debatre. A la professió hem perdut els filtres dels quals parlàvem. Del compromís de fer diari, abans en participava tothom, i ara no. Ara el diari ve fet per un nucli dur. Abans era un senyal d'orgull ser d'*El País*, *El Periódico* o l'*Avui*. Ara ets treballador d'*El País*, d'*El Periódico* o de l'*Avui*. Ja no tens aquella identificació. I editorials com aquest et permeten reivindicar això: "Jo treballo a *El País*, no sóc d'*El País*". Per tant, fem bé de demanar responsabilitats. En altres circumstàncies, quan els periodistes teníem més valor, aquell editorial hauria provocat certes conseqüències. Una de les grans preocupacions que tinc és que els periodistes ens ho deixem fer tot. S'han acabat les redaccions on sis o set professionals eren capaços d'articular moviments de resistència a determinats poders. Això s'ha perdut. Les empreses han estat molt selectives. Ara els càrrecs no només es fan per meritatge professional. Abans identificaves el director del diari amb una línia editorial i una manera de fer. Ara, com que els mitjans formen part de grups mediàtics i ja no coneixes ni l'amo, tot és diferent. Per canviar, hem canviat fins i tot el nom de les seccions. Hem passat de dir-ne política o internacional a vida i art, tendències, estils, gent... I això és contaminació de la web. Perquè a la web no es jerarquitzen les notícies.

- És un diagnòstic dur.

- Els diaris estem pendents d'un vici que només tenien les ràdios i les televisions, que és l'audiència. Assimilar audiències als diaris em costa. Jo entenc els diaris són lectura. El canvi tecnològic s'ha aprofitat per canviar el periodisme que es feia al diari de paper. Reivindico el plaer de tenir el gust de llegir. Parlo amb un cert romanticisme o frustració, però es resumeix en aquesta frase: "No empreneu l'avi que està llegint el diari". Era un acte sacre. Sé que transmetre aquesta frustració és contraproduent a la redacció, perquè pots contagiar-la. Del que tinc ganes és de fer d'espectador, badar, m'ho vull mirar tot això.

- Vol veure com s'ho farà el periodisme.

- Però no perquè em donin o em treguin la raó. Els càrrecs i les persones s'han d'anar renovant. Ara bé, no vull fer el que no em ve de gust. Sempre he intentat no traïr-me. I ara hi ha coses que no s'argumenten, vénen fetes.

- En una època de tan soroll, és possible la militància a una única capçalera?

- Una de les possibilitats és que els diaris es converteixin en setmanaris, com aquells que llegia quan començava, des de *Cuadernos para el diálogo* fins a *Triunfo* o *Cambio 16*. Es veu que els caps de setmana, la gent llegeix, en lloc de consumir, que és el que fa durant la setmana. Ara s'han posat molt de moda els clubs de lectura. Si no en formes part, no ets ningú. Què pot

passar? Hi haurà gent a qui li continuarà agradant el relat. I veig que els llibres sobreviuen, quan s'havia anunciat la seva desaparició. El que més m'escama és que la gent hagi tirat la tovallola amb el paper. Entenc que el negoci del paper ja no funciona, el que em sap greu és que s'aprofiti la desaparició del paper per fer un cop d'estat. Perquè la informació que es feia al paper no es fa a la web. A la web, la informació és molt més simplista, banal, populista i interessada. Al paper hi havia una jerarquitització, que és com jo he concebut l'ofici. Quan vaig a la facultat, els dic als estudiants que no sé per què hi vaig, perquè el que m'ha servit a mi ja no els serveix a ells per res.

Besa ha escrit el llibre «Andrés Iniesta. La jugada de la meva vida». Foto: Adrià Costa

- Vol dir?

- Sí, no els serveix per res l'exemple de la meva experiència vital. Els pregunto als estudiants per deu periodistes famosos que siguin referents per a ells i no tenen res a veure els seus referents amb els meus. A mi, per exemple, no m'agraden els toros i no n'he vist mai, però jo era un enamorat de les cròniques taurines de Joaquín Vidal. El gust per escriure.

- El Barça ha allunyat la premsa del vestidor, i tampoc és benvinguda ni als hotels ni als avions de l'equip. Sense proximitat és més complicat fer bon periodisme esportiu.

- Sí. És important trobar el punt mig entre la proximitat i el distanciament. El distanciament ha provocat una cosa extraordinària: que la gent pugui dir el que li surt dels pebrots sense que passi res. A vegades, això ha provocat que la diferència entre un *hooligan* i un periodista sigui zero. És còmode. Com que no tens informació, especules; com que especules, tens opinió. Un exemple, el cas de la renovació de Messi. Ningú sap exactament què passa, però tothom té una tesi. La proximitat també pot provocar conflictes. Jo he fet un llibre amb Andrés Iniesta, i una de les preguntes que em vaig fer és si em treia independència. El problema és que ara no estem ni pròxims ni distants, estem fora. El club i els jugadors han decidit que poden fer informació prescindint dels periodistes. I els periodistes no ens hem queixat. Als periodistes ens va molt

més bé fer el diari des de la redacció. Per què? Tens el comunicat del club, tens la televisió del club, tens les xarxes socials, tens les ràdios i tens les televisions. Què hi vas a fer al camp? Fa fred, costa diners a l'empresa, és incòmode de treballar-hi i et poses de mala lluna. I d'aquesta manera, no molestem. Els diaris sempre els havia concebut com una eina per tocar els collons i entenia les seccions com a heterogènies. Ara les seccions són silencioses, i tenen cròniques encadenades. Tothom es creu Hemingway. Tot això què ha provocat? Que és més important un tuit de Piqué que qualsevol altra cosa.

"Amb el Barça el problema ja no és si els periodistes estem pròxims o distants dels jugadors, és que estem fora"

- I veiem casos esperpèntics.

- La polèmica per les informacions que deien que Piqué s'havia tallat les mànigues de la samarreta de la selecció per no ensenyar símbols espanyols demostra on es troba el periodisme. És l'exemple més clar. Es dona per veritat una mentida. Cap dels diaris que van difondre la notícia van preguntar als redactors d'esports què passava sinó que van començar a fer enquestes. I quan va sortir Piqué dient que era mentida, van haver de demanar perdó i fer veure que l'enquesta no havia existit. La màquina d'encarregar, els clics i les audiències eren la prioritat. Però la notícia era una mentida. La mentida ja no penalitza a esports. Per tant, per què t'has de preocupar per la proximitat o el distanciament? En el periodisme esportiu ja no penalitza res.

- El periodisme esportiu s'ha radicalitzat.

- S'ha convertit en periodisme de club, d'herois i de derrotats. Quan anem a veure els Jocs Olímpics, anem a veure qui guanya la medalla i qui la perd. Quan anem a fer Fórmula 1, mirem si a Alonso li va bé o malament. Hem perdut el sentit del gust pels esports. I hi ha una futbolització dels esports. Tot és rivalitat, sentit del conflicte, teatralitat... Les tertúlies no es programen en funció dels especialistes. Els dilluns actuen uns i els dimarts uns altres. Tant fa què ha passat aquell dilluns o dimarts. Això vol dir que hem perdut cintura i ens hem tornat còmodes. Si avui vas a una roda de premsa, el club ja et posa el pinso que necessites per gravar quatre frases i tenir la informació bàsica. Abans, si arribaves només amb això de la roda de premsa, el cap et fotia una puntada al cul. I què fem? Convertim la informació en un serial en què el Barça és el protagonista, el Madrid és el rival i l'Espanyol és el veí. I amb això pots fer les voltes que vulguis, com si fos *La Riera*. Per què un partit del Barça contra el Màlaga té les mateixes pàgines que un del Barça contra el Madrid? No té cap sentit. Enric González diu que el que busca el periodista esportiu és masturbar el lector. Permetem que el lector allargui el seu estat emocional, però el periodisme esportiu ha perdut moltes coses pel camí.

- Guardiola va denunciar allò de la "central lechera", assenyalant el vincle entre Florentino Pérez i la premsa esportiva madrilenya. A Barcelona no el patim aquest mal o fem veure que no el patim?

- La premsa de Barcelona no és tan homogènia com la de Madrid, és més heterogènia. A la premsa de Madrid l'influx de Florentino Pérez és més manifest. Florentino és un personatge molt hàbil i té un cert ascendent sobre la premsa esportiva. Amb això no estic dient que els periodistes de Madrid es deixin governar i es deixin fer, però sí que hi ha hagut moviments en alguns diaris que fan pensar que ell intenta intercedir. En canvi, el Barça no té en aquest moment el poder de Florentino. El Barça té problemes amb la Federació Catalana de Futbol, amb la Federació Espanyola de Futbol, amb la LFP i amb la UEFA. El Barça no fa la por que fa Florentino.

- Abans parlàvem de la proximitat als futbolistes. En el llibre sobre Iniesta, una

autobiografia del futbolista que vostè ha escrit amb Marcos López, demostren que encara és possible teixir complicitats en aquest futbol tan mercantilitzat i explicar històries amb valor afegit.

- Això és un regal. Tot d'un plegat et truca un futbolista com Iniesta i et diu si vols fer un llibre, i a més amb la possibilitat de compartir-lo amb en Marcos López, que és un fora de sèrie en la feina de treball de camp, un dels valors que té el llibre. Segur que hi haurà gent que trobarà que és un llibre acrític. Iniesta ha triat en què volia posar l'accent, per molt que nosaltres li hem dit en què podíem incidir més. I del llibre també em preocupava el to. En el món de l'esport s'han fet moltes biografies comercials, escrites en pocs dies, sense desmerèixer cap company. Nosaltres hi hem treballat quatre anys. Vam optar per un procés de madurar les idees i no vendre-ho a cap editorial fins que tinguéssim el llibre acabat. Vam fer el tipus de llibre que volia l'Andrés. Segurament, nosaltres l'hauríem fet diferent. El millor elogi que et poden fer és que quan llegeixis el llibre vegis Iniesta. S'explica com un futbolista extraordinari també té moments de debilitat i que a la Masia es pot passar malament.

- El que demostra el llibre és que Iniesta és un tipus de futbolista en extinció?

- És un futbolista a l'antiga. Amb els seus hàbits i la seva manera d'expressar-se, no és un futbolista convencional. No participa de la litúrgia dels tatuatges, de personatge de marca... Té aquests rampells de futbolista autèntic, fins al punt que és capaç d'anar al vestidor de Guardiola i dir-li que la cosa funcionava encara que en un moment determinat les coses no anessin bé. També es constata la devoció a la família, fins al punt que ell recompensa ara tots els sacrificis que van fer per ell. Iniesta tot ho fa amb família.

El periodista de Perafita, després de l'entrevista. Foto: Adrià Costa

- Una de les preguntes que es fan tots els culers és com ha de ser el Barça post-Messi? Com s'ha de fer aquesta transició?

- És complicat. Serà una bona manera per mesurar la salut del club, si ha après a viure l'èxit. El Barça era un club que tenia relat però no tenia marca, i aquest relat es considerava victimista. I, de cop i volta, el Barça va començar a tenir marca. Relat més marca va funcionar tan extraordinàriament que el Madrid es va haver d'inventar un relat, perquè amb la marca sola no sobrevivia. Aquest moment es resumeix en aquella frase de Mourinho: "*¿Por qué?*". La maduresa es demostrarà si l'estil, aquesta manera de jugar a futbol, es manté. Haurà après el Barça que el més important és l'estil i aquesta identificació del club? Sempre he dit que el Barça és una banda de jazz. Messi funciona al Barça i no a l'Argentina perquè aquí sap el solfeig, i com que sap el solfeig, quan improvisa, tot té sentit. A l'Argentina, tots són solistes i no hi ha solfeig. Quan no hi hagi Messi, es farà més llarg el solfeig, però l'equip podrà ser reconeixible. El que em semblaria imperdonable és que amb el temps que està donant Messi perquè estiguem preparats, els que manen al club no tinguin una alternativa preparada. Però no una alternativa per substituir Messi, perquè seria el pitjor que podríem fer, sinó per donar vida al club sense Messi.

"Quan no hi hagi Messi el Barça podrà seguir sent reconeixible"

- El Barça no ha gestionat mai bé la sortida de les seves glòries.

- Al Barça ha arribat a un punt que, si no estàs amb el club, ets enemic del club. El cas més flagrant és el de Guardiola. A Guardiola no se'l concep com un rival sinó com un traïdor, i això és pervers. Quan Guardiola ve al Camp Nou és un rival, però no és ni un enemic ni un traïdor. Vull

pensar que el Barça del futur necessitarà personatges com Guardiola, com Xavi, com Iniesta i com Messi, tot i que veurem amb quina funció. Aquests actius els haurà de recuperar en el futur. Aquí quan es mor la gent els fan mil homenatges i mentre són vius els diuen el nom del porc. Aquest club ha sortit de les situacions més adverses amb imaginació. Recordem el cas Unicef, només se li va acudir al Barça. Vull pensar que, des de l'adversitat, el club serà capaç de trobar respostes.

- El Barça va renegar de Cruyff en un determinat moment, i també ho fa ara de Guardiola.

- Més que renegar-ne, no en presumeix. Hi ha gent que està empenyada. El Barça no presumeix de Guardiola.

- Per què és tan caïnita aquest club?

- No ho sé. Potser perquè això és consubstancial al país. Quan algú pren distància, quan no forma part de la col·lectivitat i de la tribu, això és interpretat com una traïció. El dol s'ha de passar aquí. Hem d'evolucionar molt més. La gent que té valor i ha decidit anar a l'estranger ha de ser admirada més que posada sota sospita. Dir que renunciés a entrenar el Barça no es pot considerar com un desafecte. Al Barça li ha anat bé després de Guardiola. El món no s'acaba en Guardiola, per molt que Luis Enrique sigui diferent. Per exemple, juga amb tres davanters, que a Guardiola no li hauria passat mai pel cap. La seva decisió va ser fer gran a Messi. Messi no hauria sigut mai el jugador que és sense Guardiola, perquè li va treure del seu voltant tots els jugadors que li podien fer ombra: Ronaldinho, Eto'o, Ibrahimovic. El va fer ser un heroi gairebé per necessitat. Això és un gest de valentia. Hi ha gent que diu que Guardiola no hauria fet res sense Messi. Esclar, Messi és molt bo. Però Guardiola va entendre les necessitats de Messi.

- Messi li ha agraït mai tot això a Guardiola?

- No, perquè és molt competitiu. I crec que a Messi li agrada guanyar Guardiola per demostrar, precisament, que ell és més que Guardiola. Però això és un instint que en Pep accepta, perquè forma part dels gens del futbolista competitiu. Com tots els grans, Messi és molt competitiu. Quan Guardiola se'n va, Messi agafa l'equip amb Tito Vilanova i volen demostrar que poden guanyar sense ell. S'hi posen i guanyen. Però l'esforç que fan, i que demostra aquesta essència caïnita del club, el fan pensant en Guardiola i no en l'equip. Sóc sempre contrari els moviments anti. És el cas de Mourinho. A Mourinho el van contractar com a antídote de Guardiola.

- Sense Cruyff, Guardiola és un referent futbolístic i emocional per a una generació de culers que va passar del derrotisme a l'optimisme. Se'n sortirà Guardiola a Anglaterra?

- Ho haurem de veure. Ell no va a la Premier a passar el temps. Intenta comprendre el joc anglès i com el pot fer evolucionar. Què té el City? Un porter collonut. Què és el primer que fa Guardiola? Carregar-se el porter. Per què? Perquè a Anglaterra els porters encara són els que eviten els gols. I, en canvi, per Guardiola els porters són els que inicien el joc, un jugador de camp més. Pels anglesos, això pot semblar un agressió. Per tant, això de Guardiola és un desafiament. I no és enosbisme, ho ha mamat i s'ho ha cregut. Creu que el porter ha de ser un jugador de camp, per crear superioritats. Si no guanya, serà molt difícil que triomfi. I ara té un problema, perquè la gent li agraeix que el centre del camp funcioni, que hagi recuperat Sterling, que De Bruyne i Gundogan siguin futbolistes fantàstics, però tothom li recorda el porter i que es carregués Hart. Guardiola és un personatge fascinant, extraordinari. Prefereixo que se'n surti a que no se'n surti. A la Bundesliga hi ha gent que diu que no ha triomfat. Doncs a mi m'agradaria preguntar quants entrenadors a la Bundesliga no han estat dinant i compartint criteri amb en Pep i ara no juguen d'una manera diferent. Els ha fet canviar la mirada del futbol. Això és un valor.

"Hi ha hagut una futbolització de la política i s'usa el gas sentimental, que és molt propi del periodisme esportiu. La funció del periodistes és exigir

---

responsabilitats quan els partits no compleixin"

- Guardiola s'ha compromès amb el moment polític que viu el país. Com es veu el periodisme polític des de la trinxera del periodisme esportiu? S'està explicant bé el procés independentista des dels mitjans?

- El moment és de desgast, d'utilitzar el gas sentimental, una cosa molt pròpia del periodisme esportiu. A vegades falten matisos. És més còmode dir que ets independentista o unionista, perquè si no ets en cap dels dos bàndols et trobes en terra de ningú. Això és molt difícil de sostenir. També hi ha hagut una futbolització de la política. L'agressivitat que hi ha hagut des de l'estat espanyol fa que s'hagi creat un còctel molotov. Aquest país s'ha fet una identitat alimentada per les agressions que ha rebut. I després també hi ha hagut oportunisme polític, que em crea desconfiança, i això hi ha perill que generi certs desenganys. I els desenganys són molt fotuts. Els partits polítics moltes vegades han jugat amb el gas sentimental. Ara bé, qualsevol ciutadà pot sentir la indignació de determinades agressions, i els partits han de trobar la solució. La funció dels periodistes és exigir responsabilitats quan els partits no compleixin els seus compromisos.

El periodista és reconegut per la seva prosa fluïda sobre el Barça. Foto: Adrià Costa